

Den sidste Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov om Skyldneres Ret til at frigøre sig ved Deponering.

(Lovforslaget findes i Tillæg C. Sp. 277).

Sagen sattes til Forhandling.

Socialministeren (Steincke): Da min Kollega Justitsministeren paa Grund af Bortrejse er forhindret i at anbefale til det høje Folketing dette fra Landstinget oversendte Forslag til Lov om Skyldneres Ret til at frigøre sig ved Deponering, har han anmodet mig om at optræde i hans Sted. Jeg skal kort gøre Rede for Lovforslaget, saaledes som dette er vedtaget af Landstinget.

Formaalet med Lovforslaget er at sikre, at en Skyldner, der paa Grund af Fordringshaverens Forhold er ude af Stand til at opfylde sin Forpligtelse, kan blive berettiget til at deponere en tilsvarende Ydelse; for saa vidt denne bestaar i Penge eller Værdipapirer, i Nationalbanken eller andet godkendt Forvaringssted. Lovforslaget angaar altsaa kun Penge og Pengeeffekter, de Tilfælde, der juridisk plejer at gaa ind under Begrebet Fordringshaveremora, som kan være dels af faktisk, dels af retlig Karakter.

Den samme Ret, som ved § 1 gives Skyldneren paa Grund af Fordringshaverens Forhold, gives ogsaa, hvis Fordringshaveren undlader at foretage, hvad Skyldneren kan kræve som Betingelse for at yde, eller hvis der er begrundet Tvivl om, hvem der er rette Fordringshaver.

Endelig er der i Landstinget indsat den Bestemmelse i § 1, at Deponeringen skal Fordringshaveren saa vidt muligt have Underretning om af Skyldneren.

Efter § 2 kan Skyldneren ikke kræve Ydelsen tilbage, medmindre han ved Deponeringen har taget Forbehold derom.

De følgende Paragraffer er egentlig Konsekvenser af de nu kort skitserede Hovedregler, maaske med Undtagelse af § 5, hvor der staar, at Fordringshaverens Krav paa den deponerede Ydelse bortfalder efter Udløbet af 20 Aar.

Paa Justitsministerens Vegne tillader jeg mig at anbefale dette lille Lovforslag, der altsaa med to mindre væsentlige Ændringer er vedtaget af det høje Landsting og i Forvejen har været forhandlet med

Handelsministeren og gennem denne med Hovedbankerne og Erhvervsorganisationerne, til hurtig og velvillig Behandling ogsaa i dette høje Ting.

Hans Rasmussen: Det er i de Tider, vi lever i, ikke saa sjældent, at man her i Rigsdagen staar overfor Spørgsmaalet om at behandle Forholdet mellem Kreditor og Debitor, men det hører til Sjældenhederne, at Situationen stiller sig saaledes, som Tilfældet er her i dette Øjeblik, hvor det drejer sig om at hjælpe den Skyldner, som uden egen Aarsag er stillet saaledes, at han ikke kan komme til at betale det, som han skal betale til sine Kreditorer. Imidlertid maa det siges at være paa sin Plads, at der træffes lovfæstede Regler om, hvorledes han har at forholde sig i en saadan Situation, selv om Stillingen maaske nok kan siges at være den, som staar omtalt i Anmærkningerne til Lovforslaget, at det maa antages, at vi her i Landet har en Retspraksis, ifølge hvilken Skyldneren kan frigøre sig ved Deponering, maa det dog alligevel siges at være bedre, at vi erstatte en saadan Antagelse med lovbestede Regler.

Det foreliggende Lovforslag er ret overskueligt, og jeg skal paa min Gruppes Vegne anbefale at vedtage det. Det er ikke noget Hastværksarbejde, vi her staar overfor, det er ikke et Panikforslag, thi Forholdet er det, at det Emne, som der her skal lovgives om, allerede blev behandlet i en Kommission af udmærkede Folk i 1919. Men hvor vanskeligt dette Emne i sig selv er, faar man et Indtryk af ved at følge Begivenhedernes Gang og erfare, at Professor Ussing i 1927 underkastede Kommissionsbetænkningen er temmelig skrap Kritik og paaviste i en Afhandling i „Ugeskrift for Retsvæsen“, at der maatte siges at knytte sig ret betydelige Mangler til det Udkast, som den Gang forelaa. Nu er Tiden gaaet siden da, og nu er der af Ministeren forelagt et Lovforslag om det omtalte Emne, men vi ser, at Landstinget har fundet Anledning til at ændre dette Lovforslag. De Herrer Jurister har altsaa ikke ment, at Lovforslaget i den Form, hvori det forelaa fra Regeringens Side, kunde siges fuldt ud at opfylde de Formaal, som der tages Sigte paa at lovgive om.

Nu skal jeg som Lægmand meget forvare mig imod at komme ind paa saglige Bemærkninger om Lovforslagets forskellige Bestemmelser. Jeg synes i det store og hele,